

Sygn. akt III KK 354/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Małarski

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

w sprawie **D. K.**

skazanego z art. 178 a § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 21 listopada 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w I.

z dnia 24 marca 2014 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w I. do ponownego rozpoznania .**

UZASADNIENIE

Prokurator, oskarżając D. K. o popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k., wraz z aktem oskarżenia skierował na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie wobec oskarżonego kary w wymiarze 6 miesięcy

pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, nadto kary grzywny w wysokości 30 stawek dziennych w kwocie po 10 zł, środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym przez okres 4 lat, a także świadczenia pieniężnego w kwocie 200 zł.

Sąd Rejonowy w I. uwzględniając powyższy wniosek wyrokiem z dnia 24 marca 2014 r., uznał D. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to:

- na mocy art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata,

- na mocy art. 71 § 1 k.k. wymierzył mu karę 30 stawek dziennych grzywny w wysokości po 10 zł,

- na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat,

- na mocy art. 49 § 2 k.k. orzekł obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 200 zł,

- na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych obciążył go w całości kosztami sądowymi.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 1 kwietnia 2013 r.

Od powyższego wyroku kasację na korzyść D. K. złożył Prokurator Generalny, w której zarzucił rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa procesowego, to jest art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. polegające na uwzględnieniu wadliwego wniosku prokuratora o skazanie oskarżonego D. K. bez przeprowadzenia rozprawy i wydaniu wyroku o treści niezgodnej z zawartą przez prokuratora i oskarżonego ugodą, w konsekwencji czego orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, w sytuacji gdy D. K. wyraził zgodę na orzeczenie wobec niego tego środka karnego na okres 2 lat.

W tym stanie rzeczy autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w I. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna.

Istotnie zaskarżony wyrok został wydany z rażąco obrazą przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., która miała istotny wpływ na jego treść.

Poza sporem jest, że przewidziana w art. 335 k.p.k. instytucja skazania bez przeprowadzania rozprawy jest jedną z form konsensualnego zakończenia procesu karnego. Taki jej charakter, niejako sam przez się, uzależnia możliwość jej zastosowania przede wszystkim od uzyskania przez prokuratora zgody oskarżonego na orzeczenie proponowanej przez niego we wniosku o skazanie bez rozprawy kary lub środka karnego. Ich uzgodnienie przez oskarżyciela i oskarżonego, stanowiące zawarty między nimi swoisty konsensus, jest jedną z przesłanek formalnych warunkujących sądowi możliwość skorzystania z tej instytucji. To niewątpliwe, bo mające umocowanie w samej treści art. 335 § 1 k.p.k., uregulowanie rodzi określone procesowe konsekwencje. Jedną z nich jest związanie sądu orzekającego wnioskiem prokuratora, tak co do wymiaru kary zasadniczej, jak i środków karnych. Orzekając niezgodnie z jego treścią, sąd tym samym narusza warunki tej ugody zawartej pomiędzy prokuratorem i oskarżonym, która właśnie tylko tak określiła przesłanki dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karnej przez oskarżonego (por. wyroki SN: z 19 kwietnia 2013 r., V KK 17/13; z 20 czerwca 2007 r., III KK 129/07; z 9 maja 2007 r., II KK 39/07).

W sprawie niniejszej prokurator we wniosku złożonym w trybie art. 335 § 1 k.p.k. domagał się (między innymi), po uznaniu oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu występku z art. 178a § 2 k.k. bez przeprowadzenia rozprawy, wymierzenia środka karnego w postaci zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi w ruchu lądowym przez okres 4 lat. Na taki wymiar środka karnego oskarżony nie wyraził jednak zgody.

Sąd Rejonowy w I. na posiedzeniu w dniu 24 marca 2014 r. uwzględnił wniosek prokuratora i wydał w tym trybie wyrok, mimo że wniosek ten faktycznie nie odzwierciedlał treści rzeczywistego porozumienia między oskarżycielem a

oskarżonym, który wyraził zgodę na orzeczenie wobec niego środka karnego w wymiarze 2 lat. Jakkolwiek sąd orzekający jest związany zaprezentowaną we wniosku treścią uzgodnień pomiędzy oskarżonym a oskarżycielem publicznym i nie może wydać wyroku skazującego wbrew lub ponad te uzgodnienia, to nie zwalnia go to jednak z obowiązku kontroli takiego wniosku. Powinien on wprawdzie zbadać sprawę i w wypadku dostrzeżenia jakichkolwiek wad wniosku oskarżyciela publicznego, wniosku tego nie uwzględnić, i skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych, zgodnie z art. 343 § 7 k.p.k. Sąd może jednak od tego odstąpić, gdy oskarżyciel publiczny skoryguje wniosek w kierunku postulowanym przez sąd (por. wyrok SN z 19 kwietnia 2013 r., V KK 17/13, wyrok SN z 20 czerwca 2007 r., III KK 129/07).

W niniejszej sprawie Sąd orzekający całkowicie zlekceważył powyższy obowiązek kontroli. Obowiązkiem Sądu wynikającym wprost z art. 335 § 1 k.p.k. było ustalenie, przed uwzględnieniem wniosku oskarżyciela publicznego, czy jego treść faktycznie odpowiada treści uzgodnień, skoro z akt sprawy wynika, że oskarżony nie wyraził zgody na orzeczenie wobec niego środka karnego na okres ponad 2 lat, a mimo to prokurator wystąpił o orzeczenie go na okres dłuższy to jest 4 lat. Niedopełnienie tego obowiązku zobowiązywało Sąd do skierowania sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych, zgodnie z art. 343 § 7 k.p.k. W niniejszej sprawie ten warunek nie został spełniony. Kwestia oczywistej niezgodności między ustaleniami co do wymiaru środka karnego, a treścią wniosku złożonego przez prokuratora w trybie art. 335 § 1 k.p.k. nie została zauważona przez Sąd *meriti*.

Brak przesłanek z art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k. umożliwiających wydanie orzeczenia na posiedzeniu, nie pozwalał Sądowi na uwzględnienie wniosku prokuratora. Sąd Rejonowy w I. powinien był dostrzec powyższe i zasygnalizować prokuratorowi konieczność zmodyfikowania wniosku. Wskazane rozbieżności mogły być wówczas usunięte. Skoro Sąd Rejonowy tego nie uczynił, to tym samym dopuścił się rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku (art. 523 § 1 k.p.k.) naruszenia przepisów prawa procesowego, wskazanego w zarzutach kasacyjnych.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w I. do ponownego rozpoznania.

